

ligt for Landet, at der kommer et andet Ministerium. Saa længe et Ministerium ikke fremkommer med noget saadant, vil det i hvert Fald ikke høre fra mig om Dannelsen af et andet Ministerium.

Saa forleden Dag, da vi drøftede dette Forslag til Beslutning eller til en Dagsorden — vi var ikke indbudte til noget andet —, kom der et Udbrud vist fra flere af Ministeriets Medlemmer om, at man kunde faa en anden Regering, de vilde træde tilbage, de sad ikke saa haardt paa Bænkene, der kunde komme andre til. Hvad andre svarede derpaa, skal jeg ikke komme ind paa. Hvad jeg svarede, ved jeg, nemlig at det kunde der slet ikke være Tale om. Jeg mente, at Ministeriet tog den Sag alt for nervøst, for Mindretallene i Folketinget kunde selvfølgelig ikke danne noget Ministerium, og et Samlingsministerium syntes jeg slet ikke, vi kunde rejse Spørgsmaal om. Det er nu min Mening, at skal man til det, saa maa Forslaget komme fra det siddende Ministerium. Ministeriet maa komme og forelægge det Spørgsmaal for samtlige Partigrupper og forhandle med dem derom. Der har ikke været Anledning for Partigrupperne til at drøfte det Spørgsmaal — Ministeriet har ikke givet Anledning til det. For saadanne Trusler om, at de kan gaa og andre komme til, giver jeg ikke meget for, saa meget mindre som det under denne Forhandling blev sagt, at dette Ministeriums Medlemmer vilde ikke binde sig til at støtte en hvilken som helst Regering i at føre en ligelig og ubetinget Neutralitetspolitik. De vilde først se, hvilket Ministerium der kom.

Jeg vil gerne, at vi tales ved om den Sag, thi det er bedst, at Offentligheden faar fuld Besked herom. Dette Ministerium har aldrig tilbudt en Forhandling af Partierne om Dannelsen af, hvad man kalder en Landsregering, et Samlingsministerium. Den Dag, det vil have en saadan Forhandling i Gang, antager jeg, Partierne er villige til at føre den, men den skal føres — loyalt tør jeg ikke sige, fordi det falder den højtærede Minister for Brystet, men — saaledes, at Ministeriet selv er Part deri, selv er villigt til at tage Del i Forhandlingen, selv vil tage Del i en saadan Regering og selv bære Ansvaret sammen med de øvrige Partier; ellers er der ikke noget ved det hele. Naar man skal have et Samlingsministerium her i Landet, maa det være ud fra Følelsen af, at alle Parter, ogsaa

Socialdemokraterne, er enige i, at det gaar bedst, hvis alle Partier deler Ansvaret.

Nu vil jeg ganske vist sige, at jeg tror, at mange venter sig alt for meget af et saadant Samlingsministerium, for det vilde ogsaa faa sine Vanskeligheder. Man kan let nok sige, at man kan danne et Samlingsministerium, men det er dog Mænd med meget forskellige Anskuelser, man sætter sammen; der kan blive mange Vanskeligheder, selv om der gaas dertil med god Villie, og Opgaven maa da indskrænkes til alene at føre en ligelig og ubetinget Neutralitetspolitik. Man kan ikke komme ind paa Spørgsmaal, som i nogen Grad vedrører Partierne, selvfølgelig ikke. Den højtærede Finansminister siger, at det nuværende Ministerium er en Landsregering. Det er det ikke, Regeringens Medlemmer repræsenterer selvfølgelig Landet, det er klart, og i Neutralitetspolitikken har vi tilsagt det Støtte, det er ogsaa sikkert, men der er noget vildledende i Udtrykket: Landsregering. Deri skal ligge, at Ministeriet ligesom har Tilslutning i alle Henseender fra alle Partier. Det har det ikke, og vi har forbeholdt os Frihed til at se paa de Sager, der bliver fremsat. Den højtærede Minister siger dernæst, at noget af, hvad jeg har fremsat, havde jeg fremsat paa Partiets Vegne, ligesom han haabede, han havde talt paa sit Partis Vegne. Nej, jeg har ikke raadført mig med mit Parti om, hvad jeg her siger, det har jeg ikke haft Løjlighed til, og jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister har haft Løjlighed til at tale med sit Parti. Vi taler som to Mænd ligeoverfor hinanden, som to Politikere, der har kendt hinanden i flere Aar; vi siger hinanden vor Mening, og saa faar Partierne tage af det, hvad de kan. Men naar den højtærede Finansminister siger, at hvor meget af Partiet Venstre der slutter sig til dets Formand, skal han ikke udtale sig om, men dog stiller i Udsigt, at maaske en Del af Venstre gør det — det var Meningen i den højtærede Ministers Tale —, vil jeg raade Finansministeren til nærmere at undersøge den Sag, for jeg tror, at i disse Ting vil han møde Venstre samlet Gang paa Gang.

Finansministeren (Brandes): Jeg har kun nogle faa Ord at sige om de gamle Spørgsmaal, som her drøfttes. Med Hensyn til Valget i 1913 tager det ærede Medlem fejl. Det Valg, som blev tilbudt af Socialdemokrater og Radikale, var et Statuquo-Valg, ikke et Valg, hvorved man kun